

209.

1380

1380

~~351.~~

209

1380

209.

Rõmofitus.

Rõdm on üllewelt meil' antud
 Ja ei touse patto seest:
 Waggal' on ta seltsiks jänud,
 Ra - ub Dälatte eest.
 Wallatus ja joma - ello,
 Rõrkus, laiskus, kawwalus
 Wallatawad meile Rõmo,
 Mendest figgib tüddimus.
 Sellepärrast, Innimesed!
 Tulge, tulge kuulma meid,
 Meie õppetame teid
 Rõmud tundma, mis on selged.

I.

Rõdm! sa taewa ello sedde,
 Taewa - Suggu olled sa!
 Tundes sinno maggust wägge
 Kulutan so litust ma.
 Sinna fergitad keik waewad
 Kerjajal' ja Kuningal' —
 Waesed Wõrsti wennaks sawad
 Sinno pehme tiwa al.
 Keik mailma Innimesed!
 Kät ja suud teil' keikidel'.
 Wennad! wist seäl üllewel
 On üks armas Issa asset.

2.

Kellel' sedda õnneks antud
 Sõbraks olla Sõbrate,
 Kes on kalli Naese sanud,
 Meie seltsi tulgo se,

1380

Kui ta ühhe aino hinge
Ta woib Ommaks arvata!
Ja kes sedda ei saand mitte,
Mingo möda nuttoga.

Keik, mis sures ringis ellab,
Andko woito Armole!
Seima ülles' sadab seib,
Kust se Dundmatta keik seab.

3.

Rõmo keik mailma Lomad
Zowad ello rindadest,
Rõmo leidwad Waggad, Kurjad
Temma lille jälgedest.
Meile anti Armastamist —
Eõbra ustaw hädä sees;
Usfil' anti himmo-tundmist;
Seraw seisab Loja ees!

Mahhalangete keik Lomad —
Zim! ehk tunned Loja heält?
Otsi Sedda illewelt —
Ülle tähtede Ta toad!

4.

Rõdm se on se tuugew Saatja
Keik mailma wärkides;
Rõdm, Rõdm aiab ello ratta
Nago wedder uri sees.
Oisi toob ta iddust wälja,
Zaewa la=est päikesi —
Atab täht'de hulgaad kaima,
Mis ei paista Dundjal'gi.

Rõmuk, kuida näte Pärwa
Lendwad omma uhket teed,
Lahkumwad keik nutto=õõd
Sellest, kes on patto Woitja.

Ede-tulle walges temma
Ede-noudjat melitab;
Kännatajat nago Emma
Murre te peäl tallutab;
Ukfest seisab Usfo-mäggi
Ehitud ta lipoga,
Gurno-kirsto prao läbbi
Paistab Ingli seltsis ta.
Innimesed! kännatage
Zeise ello pärrast teäl,
Ülle Zaewa=telgi seäl
Zassub üks suur Zummal kätte.

6.

Rõdm keeb pulma=laia kausist —
Wilsa=iwra rammo feest
Rüpab Zigge kännatamist,
Saab Arg süddant hirmo eest.
Wennad! touske, touske seisima
Kui täis peker ringis kääb,
Et ta wahto aiaks Zaewa
Selle au=uks, kes keik täib.

Kedda täht'de weetleminne,
Kedda Seraw kummardab,
Sedda Waimo terretab
Meie waimo palluminne.

7.

Mis on Lojal' wasto anda?
Ommis kes Za sarnane!
Kurwastus ja waesus tulgo
Rõdmsattega Rõmule!
Zgga wiha melest mingo,
Sago sõbraks, waenlane!
Kui ta seädnudki meil' lingo,
Ei se puutko temmase!

Meie wõlla, ramat lõpko!
Lõpko wiha ilma peält!
Wennad! kõrgelt üllewest
Moistab Jummal jälle armo.

8.

Rasket waewas kindlat süddant!
Abbi wagga Nutjattel!
Dõeks sago, mis su lubband!
Sigust sõbral, waentassel!
Keisrit sates, Mehhe julgust,
Kui ka katsuks ello peäl:
Alusa tõle au ja kitust!
Dõsa Gallatikkudel!
Lõge pühha ringi kofko!
Rõmo tundes, wanduge,
Jada selle nou-usse
Mi wist kui teid Jummal aitko!

9.

Peästmist sest, mis rahho rikku,
Kurjal' meleparrandust!
Lotust, kui surm peäle kippub!
Kaela-kõhtus hallastust!
Ka need Eurnud tundko rõmo!
Wennad! tõstkem lauldes heält:
Keikil' Jummal andeks andko!
Kaddugo pat ärra teält!
Õhte õnsa lõppe-tundi!
Haua-sängis hingamist!
Wennad, olgo armolist
Eurno-kõhtomoistjat meilgi!

Nekruti Jummalaga - jätmissse
Laul Sõda aial.

1380

Mo südda aiab waljuste,
Eiit lahtudes, mo werre,
Eest minna lähhan Sõasse
Ja armastan mo Perre.

Sepärrast Keik ka tullewad
Mind Minniat weel waatma,
Mo Ommased, mo Wannemad,
Ja kippuwad mind saatma,

Ja minna õhkan süddamest:
Teid õnnistago Jummal!
Oh wõtte unnustada sest,
Mis olin wahhest rummal.

Mo nutto-film siis rõmoga
Lõbb wõbra te peäl waatma,
Ja Sõtta lähhan kartmatta
Teil Rahho wälja saatma.

Ning, et ka Lahhingattes ma
Woin iggal puhkel surra,
Ei siiski teid ma unnusta,
Teid meles, hoiskan hurra!

Ja murren, murren mis on ees,
Kui sõddimas ma ollen —
Mo Keisri au mo süddames,
Keik mahhatüa pöllen.

Du agga lahking möda läind,
Eiis helde ta mo südda;
Eest Uff, mis nenda wapraks teind,
Se tallitseb ka wihha.

Kes siis mo ette juhtuwad,
Neil' abbi püan anda;
Eest kurja tehha neil', on pat,
Kes ei woi wasto panna.

Ja kui ehk isse langen ma,
Mo hing siis touseb taewa;
Ehk kui jaan minna ellama,
Eiis aus meel woidab waewa.

Mailma waewas Iggamees,
Laps agga ellab mängis;
Kord surra Iggahhe ees,
Kas lahingis ehk sängis.

Ja kui aeg täis saab aurfaste,
Eiis jälle tullen seia,
Ming annan suud se fohhale,
Kust ma nüüd lähhän wälja.

Ühhe peigmehhe nutto laul omma
prudi tagganemisse pärrast.

1380

Rus on nüüd sinno armo meel?
Oh, olleks sedda aega weel,
Kui teine teist siin näggime,
Ja kät ja süddant andsime!

Nüüd on se rõõm mul kaddunud,
Ming minno südda kurrastud!
Ma surma pole minnemas,
Ei surm mo jure tullemas!

Uks teine on nüüd õnne sees,
Saab ollema mo prudi mees!
Eest Jummalaga, keik mailm,
Ei nä sind ennam minno silm!

Mo süddames on meletus
Ja minno ello õnnetus!
Eks olle sinnul halle meel
Eest, et ma armastan sind weel?

Kas tunned weel se ouu-pu,
Mis al mul' ütles sinno su:
„Ma tahhan armastada sind,
„Mi kaua, kui on agga mind —?“

So südda nüüd on mudetud,
So waanne saanna murdetud!
Sa olled sedda patto teind,
Et olled teise pole läind.

Sepärrast Jummalaga sul!
Mis jääb nüüd armo palgaks mul?
Ei muud, kui tühhi unne-näggo,
Ja se keik olli sinno teggo.

Se waerwab mehhe raskeste
Kui se, kes lät loi temmale,
Sel' wiisil tedda kurwastab,
Ja temma rahho surretab.

Kel bige meel on Jummalast,
Ei raatfi sedda teggemast,
Waid annab süddant sellele,
Kelt ta ei ennain taggane.

v. kal. 1813. N. 118

*Die Liedte sind verfasst von August O. R. Holthe,
2. März 1813, geistlich v. Josephus Pöschel.*

